

JEŠTĚ SE TU PASOU KONĚ

Ještě se tu pasou koně, ale já už nevidím,

roztodivným jsem se zanechal, ten, co šel domů
spát, toho nedoženu, jsem kdosi v opasku pevném,
nebojácném, jsem žák v učiteli, s nímž provedu
skok –

Všechno nám fandí. Například vodolam své lásce
vmet, že je pro něj méně než nula, ona ustrnula, leč
led neled, stejně musíme přes potok,

jinudy nelze, do Klučenic. Cesta je zaváta a kdo se jí
vydá, marně bude soumrak stírat z nohavic, ztěžkne
mu krok, i vrána si přiklovne.

Ještě se tu pasou koně, ale já už nevidím,

roztodivným jsem se zanechal, vstřícný prostoru,
jehož každé z osmi písmen je natolik vzrušené, že
téměř samodoslovné, stačí se odrazit a proniknout,
my dva – slepý a prorok,

a být roční období kýče, oblaka by při té příležitosti
natáhla barvu krve. Ale není jiné roční období
a není tu lávka.

I když, ještě se tu pasou ty koně.